

ورود امام حسین(ع) به مکه معظمه در سال 60 هجری قمری

امام حسین(ع) پس از آن که از درخواست عامل مدینه برای بیعت با یزید بن معاویه امتناع کرد و به صورت اعتراض آمیز...

امام حسین(ع) پس از آن که از درخواست عامل مدینه برای بیعت با یزید بن معاویه امتناع کرد و به صورت اعتراض آمیز، شهر مدینه را ترک و به سوی مکه حرکت کرد، در شب جمعه، سوم شعبان سال 60 هجری قمری وارد مکه معظمه گردید و به هنگام ورود، این آیه را تلاوت می کرد: **وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ**. حرکت آن حضرت از مدینه، در 28 رجب و ورودش به مکه در سوم شعبان و در کل، به مدت پنج روز در راه بود. پس از آن که وارد مکه معظمه گردید، اهالی این شهر مقدس به استقبالش شتافتند. بزرگان و صاحب نفوذان مکه [اعم از ساکنان دایمی و زایران و حاجیان] هر روز به زیارتش رفته و از محضر پرفیض وی بهره مند می شدند. عبدالله بن زبیر که یک روز پیش از حرکت آن حضرت از مدینه، به سوی مکه گریخته و در این مکان مقدس، پناه گرفته بود، امید بسیار داشت که اهالی مکه وی را در مبارزه با یزید بن معاویه همراهی کرده و وی را در دست یابی به حکومت یاری کنند. ولی با تشریف فرمایی امام حسین(ع) به مکه، اکثر مردم با امام حسین(ع) ارتباط برقرار کرده و از اهداف و انگیزه هایش باخبر شدند و بدین لحاظ عبدالله بن زبیر را به حاشیه راندند. بدین جهت عبدالله بن زبیر در باطن، از آمدن امام حسین(ع) به مکه معظه، ناخرسند بود و دلش می خواست که آن حضرت به هر بهانه ای، این شهر را ترک کند و زمینه را برای بلند پروازی های وی فراهم نماید. امام حسین(ع) بدون در نظر گرفتن جاه طلبی های عبدالله بن زبیر و سخت گیری های عاملان و مأموران یزید، به روشن گری مسلمانان در مکه پرداخت. آن حضرت از سوم شعبان تا هشتم ذی حجه، به مدت چهار ماه و پنج روز در مکه معظمه اقامت نمود و پس از آن که با دعوت انبوه و سراسری کوفیان مواجه گردید، در هشتم ذی حجه سال 60 قمری، مکه معظمه را به قصد کوفه ترک کرد.